

denne Sag. Der er altsaa atter en, der skal ofres. Den højtærede tidligere Handelsminister var den, der først ofredes. Samtidig med ham ofredes en anden, nemlig den tidligere Formand for Landstinget, Hr. Bülow. Han kunde ikke længere være Formand for Landstinget. Hvorfor? Af to Grunde. Fordi han havde staaet i en dobbelt Stilling, paa den ene Side i Nationalbanken og paa den anden Side i Landmandsbanken, en Dobbeltstilling, som i øvrigt Nationalbanken havde accepteret, idet han fik sin Stilling i denne sidste Bank, efter at han udtrykkelig havde gjort opmærksom paa, at han ikke kunde forlade den anden. Men hvis man ofrer den tidligere Formand for Landstinget paa Grund af dette Punkt, hvorledes kan man saa opretholde den kongelige Kommissarius for Nationalbanken, der har godkendt dette dobbelte Forholds Opretholdelse? Man har dernæst ofret den tidligere Formand for Landstinget, fordi han har deltaget i Forhandlingerne om 9. Juli-Erklæringen, men, som det er oplyst, ikke ved at have nogen som helst Andel i Affattelsen af Erklæringen. Hvorledes kan man ofre ham i Landstinget, naar man kan opretholde Statsministeren? Nu synes det altsaa, som om der, for at kunne opretholde Statsministeren, skal bringes et nyt Sonoffer i Nationalbankdirektør Ussing.

Det kan ikke nytte noget, at vi forhandler denne Sag til Ende her i den Tro, at Sagen er til Ende, og at der saa bagefter opstaar en ny Affære og en ny Krig. Derfor er det nødvendigt at faa Klarhed i Anledning af det, som det ærede Medlem Hr. Pürschel har sagt, og som Nationaltidenden har skrevet. Da Statsministeren ikke har udtalt sig om denne Erklæring og saaledes ikke har gjort det, som Nationaltidenden forventede, at han vilde gøre, er det nødvendigt at stille et Spørgsmaal. Jeg ved det selvfølgelig ikke, men det er sagt mig af en Mand, der i Dag har læst Nationaltidenden, og som jeg maa antage ved god Besked, at Nationalbankdirektør Ussings Erklæring i den officielle københavnske Presse den 19. September er skrevet paa Opfordring af Statsministeren, og at han, efter at have faaet denne Opfordring, meget hurtigt har skrevet den, og at Erklæringen derefter er overgivet til Statsministeren og af denne godkendt inden dens Udsendelse. Hvis det forholder sig saaledes, at Statsministeren har godkendt Nationalbankdirektør Ussings Erklæring, forinden den blev fremsendt, kan man ikke her fra det konservative Folkepartis Side sige, som det ærede Medlem Hr. Pürschel gjorde, at et særlig uheldigt Lys

falder der over Erklæringen af 9. Juli ved Nationalbankdirektør Ussings Erklæring. Jeg spørger om dette, gentager jeg, fordi det er nødvendigt, at vi faar en Ende paa denne Sag, og at vi ikke gaar fra hinanden paa en saadan Maade, at der muligvis kan opstaa en ny Strid om, hvad der var rigtigt, og hvad ikke i denne Affære.

Hvordan det nu end forholder sig hermed, er een Ting givet, at hvis man spurgte Befolkningen, om Statsminister Neergaard, efter hvad der er passeret, er egnet til at føre Landets Politik videre, vilde et aldeles overvældende Flertal svare: Nej, det er han ikke! Det ved vi, for konservative Vælgere vilde sige, at det er han ikke, og oppositionelle Vælgere vilde sige, at det er han ikke, og de Vælgere indenfor Venstre, som har haft Lejlighed til at overveje denne Sag, vilde sige, at det er han ikke. Spørgsmaalet har jo været meget fremme om en Dagsorden vedrørende dette særlige Punkt, og man har fra forskellig Side sagt, at Socialdemokraternes Dagsorden er jo, idet den ikke berører det særlige Punkt om Statsministerens Ansvar, formet saaledes, at den derigennem viser, at den ikke tilsigter at faa konservative Stemmer for sig, og man har sagt Gang paa Gang, at det, der fra Oppositionens Side foretages her, er altsaa kun dette at udtale sig, som Socialdemokraterne gør, krævende Valg uden at mene det, eller for vort Vedkommende — vi har aldrig krævet Valg — stillende Paastand om en Udtalelse af Mistillid uden at tilsigte dens Vedtagelse. Derfor tror jeg, det vil være rigtigst at sige, at denne Forhandling kan jo tænkes fortsat saaledes, at der fra en eller anden Side her i Salen fremkommer en Paastand paa Overgang til Dagsordenen, som tager Sigte paa det specielle Forhold, Statsministerens Forhold, og som udtaler Misbilligelse af Statsministerens Forhold i saa Henseende. Skulde dette ske, vil vi stemme derfor. Jeg tror, man vil forstaa, at det, hvis en saadan Paastand stilles, vil være nødvendigt, at der saa stemmes derfor, og det er min Opfattelse, at dette ikke vil medføre det, man fra anden Side har vendt sig imod, et Valg — som af mange Grunde under saadanne Omstændigheder vilde blive uheldigt —, men den ganske simple Ting, at Statsministeren maatte træde tilbage, hvad han alligevel bliver nødt til at gøre.

Vi har ment, at det vilde være rigtigst fra vor Side at stille en Dagsorden, som er en politisk Udtalelse, og vor Dagsorden henvender sig derfor ikke til andre end dem, der deler vor Opfattelse af Ministeriet Neergaards Politik. Vi haaber, at alle, som deler